

หนาวเหลือเกิน

อากาศเยือกเย็นจับใจ จนลมหายใจของเราเป็นควันกรุ่น ลมหนาวปลาย
เดือนธันวาคมมาปะทะหน้า ยะเยือก แต่เราไม่เคยหดหู่ กระชับสเวต
เตอร์สีดำ กันแรงปะทะของลมหนาว แล้วออกก้าวเดินต่อไป

หมอกจางนัก กรอบคลุมพื้นหล้าให้มีดสลัวๆ จมอยู่ในเกษียรสมุทเดือน
ข้างแรมยังทอแสงหม่น ผ่านม่านหมอกลงมากุมัวชั่วอยู่เหนือสุสานแห่ง
บูรพาทิศ

ระฆังย่ำรุ่งจากวัดดังแว่วมา.....

จวนสว่างแล้วหนอ.....

มีคนนักราตรี

เราหลงทาง...มีรู้ที่จะก้าวไปข้างใด เดือนแรมที่เคยทอแสงสลัวลงก็ดับดับ
ฟ้าลงแล้ว.....

แว้งคว้างอยู่โดยเดียว กลางสายลมหนาวและความมืดมีครอบด้านความ
หอมที่แสนบริสุทธิ์ของดอกบัวลอยลอยมาจากแดนสรวง มือหนึ่งยื่นมาให้
เราจับ กระซิบบว่า...

“มาทางนี้...”

เข้มแข็งอีกนิด...อีกไม่นานรุ่งอรุณจะมาเยือนแล้ว

และเมื่อใดที่แสงทองส่องประกาย เมื่อนั้นเธอจะรู้สึกอบอุ่น

พร้อมที่จะก้าวเดินไปสู่ที่หมาย ด้วยความมั่นใจ”
เราเชื่อ...ยี่สิบมีอนันไว้ และออกเดินทางต่อไป
สู่แสงสว่างเรืองรองที่แลเห็นอยู่เบื้องหน้า
ลมหนาวสันฤทธิ เราออกวิ่งด้วยความกระแฉับใจจนชายสเวตเตอร์ปลิวไสว
กลางสายลม
มีอนันจากเราไปแล้ว...ด้วยคำอำลาแผ่ว ๆ ที่ยังจำได้ดี
“.....farewell” โอ้.....farewellfarewell.....

ฟ้าเริ่มสาง แสงเงินแสงทองทาบทนภา
เรามองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกได้ชัดเจนยิ่งขึ้น
กลิ่นหอมที่แสนบริสุทธิ์ของบัวชมพูปล้นหายไป
กลายเป็นกุหลาบ กุหลาบกลีบกำมะหยี่ แดงเข้มจนดำ
เพราะคิดว่าความรักนั้นเป็นดอกบัว จึงมีพองหนาม ถือไว้ในมือ แนบใจ...
แท้จริงที่เข้าใจว่าเป็นดอกบัวนั้น คือกุหลาบงามหนามคม
ปักมือและปักใจ จนระบม.....
แม่เจ็บจนตรม เราก็ไม่หวั่น
ไม่ร่ำร้องขอความช่วยเหลือ
ไม่ต้องการหยุดยั้งรักษา
รามือปะทะกับลมเย็นแล้วออกเดินทางต่อไป
อาศัยแสงสุริยที่อำนวยความสว่างยามเช้าตรู่

เช้าแล้ว.....

แสงอาทิตย์สีทองโลมไล่สรรพสิ่งบนโลก
กลีบกุหลาบเป็นสีคำ สนิท
และน้ำค้างกลางเกสรก็จางหายไปด้วย

เช้าวันนั้น.....ที่ความเป็นจริง
ทั่วปราสาททั้งตระหง่าน ทำท่ายท่งสายลมและแสงแดดมาชวนาตาปี
...แว่วเสียงเพลงทิพย์มาจากปราสาทนั้น
เขาสุข สนุกสนานกันนักหรือ ชีวิตในปราสาทสี่เทา.....
สลักเลือกหยดสุดท้ายจากปลายนิ้ว...
น้ำค้างหยาดหนึ่งปลิวตามลมมาเซ็ดให้ กล้ายจะปลุกปลอบใจ
ดวงอาทิตย์แย้มยิ้มออกมาจากทิวไม้เบื้องชะโน้น
สัญลักษณ์ของปีการศึกษาใหม่เริ่มแล้ว

เราลิ้มความหนาวเหน็บของราตรี ลิ้มความหอมเย็นของดอกบัว
ลิ้มความเจ็บระบมจากหนามกุหลาบ ลิ้มการสลักเลือกหยดสุดท้ายจาก
ปลายนิ้ว

ลมแรงโชนมาอีกครั้ง.....
ผ้าพันคอสีม่วงลอยไปตามลมจนไกลลิบ
เราไม่นำพา.....
มองตรงไปยังประสาทหลังนั้น ได้ยินเพียงเสียงดนตรีอันสุดเสนาะ
กังวานแว่วออกมาทางรอยร้าวของบานประตูที่ปิดสนิท
สองมือกำรั้วสีขาวไว้นั่น.....
อีกสองประตูเท่านั้น เราก็จะได้ประจักษ์ว่าชีวิตในปราสาทสี่เทานั้นเป็น
ฉันท์ใด

ดอกนันทรี จามจุรี และหางนกยูง
ปลิวตามลมมาหล่นอยู่ในเขตรั้วตรงหน้า
เราเอื้อมออกไปสุดแขนไขว่คว้านันทรีมาประดับใจ
และเดินผ่านประตูทั้งสองเข้าไปสู่ปราสาทสี่เทา ณ อาณาจักรขจี นั้น.....